

Sè smehom govorila je potem Mileni o njej ter bolj nego čez njo zabavljala je čez Gornika, ki si je izbral „punciko“.

Ko je bil danes gori v vili, prepričevala ga je prej sè smehom šaleč se, a potem resno, da Ema ni zanj. Prepričala ga je takó, da je sklenil sam pri sebi ji dati slovó. Dejal pa ni ničesar, le v zadregi zvijal si je dolgo, dolgo svojo smotko, govorjenje njeno pa mu je prijalo in zdele se mu je jako laskavo.

Prišedši k Emi pa, razdril se je sklep upadel mu je pogum. Ganila ga je dobrota njena, ki je izvirala bolj iz nevednosti in plitvosti, nego prav iz srca — najbolj je nanj uplivala njena lepota.

Lepega popoldne sli sta Irma in Milena v mesto nakupovat raznih stvari. Ker sta odpravili zgodaj, predlagala je Milena, naj bi šli na „Molo sv. Carlo“, od koder se vidi takó divno na odprto morje.

Jesensko solnce je jelo zahajati. Oblaki od ognjeno-rudečega do najbolj nežnega roza in od pomarančastorumenega do skoraj bele barve igrali so se ob solnci na obzorji, kažoč razne slike in forme.

Ni ga lepšega razgleda, nego je oni ob zahajajočem solnci na odprto sinje morje. Milena, ki je imela mnogo čuta za naravine lepote, je stala zavzeta skoraj na samem robu luke.

Na desni in levi strani so stali manjši in večji parobrodi tu in tam pa ladije z jadrin in brez jader. Skoraj pod zidom, kjer je stala Milena, bil je čoln in v njem ribič, ki je sedel mirno in hladokrvno, kakor bi bil sam. Ne mené se za gledalce na luki, držal je svoj trnek v roki ter pel pred se preprosto dalmatinsko pesen.

„Glej, kakova idila, Irma“, opomni Milena, „glej ga, kako se ziblje v čolnu oh, zavidanja vredni človek!“

A Irma ni videla, ne slišala svoje tovarišice. Življenje na luki postajalo je vedno živahneje. Vozovi so drdrali, črni mornarji vpili drug na drugega, parobrodi so žvižgali, ropotala težka bruna in železni drogi, katere so nakladali na ladije.

Meščani so se začeli sprehajati in važno govoreč in razpralajoč nevažne stvari šetali se gori in doli. A tudi tega ni gledala Irma.

Prva ladija tu ob kraji „Minerva“ ta jo zanima. Mlad gospod stopa urno po nastavljeni deski z luke na ladijo ter prihaja iz nje vedno srditejši. Mornarji njegovi pa hite znašati razne stvari na suho ter je vkrcajo v drugem redu molčè in v strahu.

„Glas, rast, kretanje to vse je njegovo; da, Anton je“, pravi poluglasno Irma, prime Mileno za roko in obe odideta od kraja.

Po deski na suho je prišel mladi gospod, ki je obračal Irmino pozornost na se, baš tedaj, ko sta šli oni dve mimo. Popravljaj si je zapestnici ter jezno mrmral v polno svojo svetlo brado, kar se njegove oči ustavijo na Irmi.

Naglo vzdigne klobuk ter s popolnoma drugim izrazom na svojem obrazu pristopi k njej ter ji podá svojo roko.

„Kako naključje, gospod Petris, kaj ste prišli sedaj, ali odhajate iz Trsta? Ah, da, skoraj bi bila pozabila — gospodična Berné, gospod Petris, trgovec.“

On se pokloni ter pravi: „Ne, milostna, jaz sem zdaj stalno v Trstu, a nekaj svoje trgovine sem dal vkrcati. S temi ljudmi je res križ, a prišel sem pa vendar še o pravem času, da sem rešil — kaj pa vi milostiva, žalujete, če me ne moti vaša obleka.“

„Da, po svojem soprogu“, odvrne ta ter vzdignivši glavo, pogleda mu naravnost v oči, da bi videla učinek svojih besedi. On pa ni spremenil svojega izraza ter z navadnim prejšnim glasom jo vpraša, obrnivši še za trenotek tudi v Mileno, ali sme ž njima nazaj v mesto.

„Kakor vidim, gospod Petris, najini osodi sta si podobni“, pravi Irma ogledujú klobuk njegov in črn ovój ob njegovi rami.

„Da znaki žalosti so po moji materi, katere sem oblekel, ko sem je komaj odložil po svojem očetu. Ali imate še daleč, če smem vprašati?“

„Daleč, celó do svetega Ivana“, odgovori Milena, do katere se je bil obrnil Petris.

„Da, sedaj ostanem še mesec dni pri dobri svoji Mileni, potem se pa vrnem zopet v opustošeno svoje stanovanje v mestu“, pravi žalostnim glasom Irma.

(Pride še).

Ta zadnji hip.

V poljub daj usten svojih
„Rubinov“ kras,
Poglej le enkrat ljubko
Mi še v obraz!

Očij naj gledam tvojih
Nebeški čar,
Prej ko usode krute
Me stre vihar.

Glej solnčice pomika
Se že za hrib —,
Oh, ljubi me — kot nekdanj
Ta zadnji hip!!

Kristina.

Kakšna naj bo soba za bolnika?

Najboljšo in najprijaznejšo sobo za bolnika! To je prvo, kar navadno zahteva vsak zdravnik. Soba mora biti prostorna in mirna, na vsak način ne sme biti taka da se hodi skoz njo v druge sobe. Kjer je mogoče, priporočati je za bolnika celó dve bolniški sobi, jedna za ponoči, druga za podnevi, tako da se jedna vedno lahko zrači in snaži, ne da bi to neobhodno potrebno delo nadlegovalo bolnika.